

novené dávky nemocenského pojištění. Zaujímá-li stížnost v tomto směru — což ovšem z jejích vývodů jasně nevysvítá — stanovisko odchylné, nelze jí přisvědčiti. Je tedy jisto, že nemocenská pojišťovna měla nesprávnými přihláškami k nemocenskému pojištění utrpěti škodu nejméně 2.750 Kč 10 h, kterážto částka vypadala z celkové sumy škody per 4.139 Kč 80 h soudem zjištěné na nemocenské pojištění.

Pokud však jde o pojištění i n v a l i d n í a s t a r o b n í, nevzniká toto ipso iure, nýbrž přistupuje pro jeho vznik ještě další podmínka, totiž přihláška, která má význam konstitutivní a třeba tu poukázati na judikaturu nejvyššího soudu (rozh. č. 12.882, 14.370, 15.412 Sb. n. s. civ.) podle níž z a m ě s t n a v a t e l jenž opominul přihlásiti zaměstnance k invalidnímu a starobnímu pojištění, jest mu práv náhradou škody z toho vzniklé podle předpisů obč. zákona, zvláště podle jeho třicáté hlavy o náhradě škody.

Třebas nalézací soud s tohoto hlediska věc nezkoumal a nesrazil z celkové škody jím v částce 4.139 Kč 80 h zjištěné částku 1.389 Kč 70 h uvedenou v seznamu pod rubrikou »starobní a invalidní pojištění« — po případě část této sumy — nelze zmateční stížnosti i přes tuto vadu rozsudku přiznati úspěch, neboť i když se vychází se stanoviska pro obžalovaného nejpříznivějšího a pomíjí se celá částka 1.389 Kč 70 h, činí škoda v úvahu přicházející ještě vždy více než 2.000 Kč — viz výrok rozsudku — totiž aspoň 2.750 Kč 10 h. Poněvadž pak soudem nebylo vzato při rozhodování o trestu a podmíněném odsouzení za přitěžující, že škoda hranici 2.000 Kč značně převyšovala a ježto soukromá účastnice byla se svými nároky poukázána na pořad práva soukromého, nevznikla obžalovanému žádná újma, třebas v tomto směru jsou důvody rozsudku pochybeny.

Čís. 5980.

Nalézací soud je podle § 270, posl. odst. tr. ř. vždy oprávněn odstraniti nesouhlas mezi ústně prohlášeným a stranám písemně doručeným výrokem rozsudku, i když se týká některého z bodů uvedených v § 260, čís. 1—3 tr. ř., jde-li jen o psací chybu, vloudivší se do čistopisu nedopatřením při vyhotovování rozsudku.

(Rozh. ze dne 30. září 1937, Zm I 743/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II c) tr. z.

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnost uplatňuje pouze důvody zmatečnosti podle č. 3 a 5 § 281 tr. ř., spatřujíc porušení předpisu § 260, č. 3 tr. ř. a nejasnost rozsudku v tom, že podle ústního prohlášení rozsudku byl stěžovatel odsouzen do těžkého žaláře v trvání tří měsíců, dvěma posty měsíčně zostřené, kdežto podle písemného vyhotovení rozsudku odsuzuje se

do těžkého žaláře v trvání čtyř měsíců, zostřeného dvěma posty měsíčně. Domáhá se proto opravy rozsudku v tomto směru, aby trest v písemném vyhotovení rozsudku uvedený byl změněn, jak byl ústně vyhlášen.

Zmateční stížnost v tomto směru je bezpředmětná. Usnesením z 1. července 1937 obhájci doručeným, opravil nalézací soud podle § 270, odst. 3 tr. ř. napadený výrok o výměře trestu (čtyř měsíců) v písemném vyhotovení rozsudku v souhlasu s usnesením senátu a s ústním prohlášením rozsudku jako pouhou psací chybu, vlnudivší se nedopatřením při vyhotovování rozsudku do čistopisu, na tři měsíce těžkého žaláře. K tomu byl nalézací soud, šlo-li jen o psací chybu, za jakou i stížnost tento nesouhlas mezi ústním a písemným výrokem rozsudkovým uznává, vždy oprávněn, i když se oprava týkala jednoho z bodů v § 260, č. 1—3 uvedených (srovnej nálezy nejv. s. č. 3457, 3393 Sb. n. s.).

Napadený rozsudek neobsahuje tedy ve výroku, k jakému trestu se obžalovaný odsuzuje, údaj nejasný a nesrozumitelný, jenž by připouštěl různý výklad, a rozsudek netrpí formální vadou, jež by mohla býti obžalovanému na újmu, a žádný z uplatňovaných důvodů zmatečnosti ani jiný zmatek není dán. Bylo proto zmateční stížnost jako patrně bezdůvodnou zamítnouti již v poradě neveřejné (§ 4, č. 2 zákona č. 3/1878 ř. z.).

Čís. 5981.

Při zjišťování skutečnosti, zda si byl pachatel vědom okolností, rozhodných pro úsudek o jeho úmyslu, zejména zda si uvědomil dosah svého jednání, jest u verbálních deliktů míti po případě na zřeteli zvláštní jejich povahu, tkvící v tom, že při nich uvážení i provedení činu může spadat v jeden okamžik, a je proto přihlížeti k okolnostem, za nichž ku projevu došlo, zejména mohly-li míti vliv na vjemovou a úsudkovou schopnost pachatelovu.

(Rozh. ze dne 30. září 1937, Zm I 774/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podle § 209 tr. z.; zároveň podle § 362, čís. 1 tr. ř. nařídil mimořádnou obnovu trestního řízení ve prospěch obžalovaného, zrušil rozsudek prvního soudu a vrátil věc soudu první stolice, aby o ní znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů :

Při přezkoumání spisu, provedeném při poradě o zmateční stížnosti obžalovaného, vzešly zrušovacímu soudu závažné pochybnosti o správnosti skutečností, na nichž spočívá napadený rozsudek, a to pokud jde o otázku subjektivní skutkové podstaty zločinu podle § 209 tr. z.

Nalézací soud zjistil podle spisů krajského soudu v J., že obžalovaný, byv po výslechu svědka M., který ho usvědčoval, tázán, co